Eugen Cădaru

Oracolul

*Proza distinsa cu **Premiul al III-lea**, exaequo, la Concursul Național de Proză Scurta Helion 2012*

Într-o zi, pe la mijlocul programului, Alex a primit pe intranetul corporaţiei un mesaj de la fratele lui: *"Poţi să cobori la cafenea în zece minute ? Am ceva interesant să îţi arăt."* Alex i-a confirmat şi s-a ridicat de pe scaun. Cafeneaua era la etajul cincisprezece, el se afla la etajul treizeci şi cinci, lifturile erau întotdeauna supraaglomerate aşa că, uneori, îi lua chiar mai mult de zece minute să ajungă acolo. A ieşit din birou, uşa s-a închis automat în urma lui şi a luat-o pe coridoare, prin furnicarul de oameni care circulau de colo-colo.

Se gândi ca, la cei patruzeci de ani ai săi, cum lucra de mai bine de cincisprezece ani ca analist financiar în clădirea aceea, ar fi trebuit să se obișnuiască cu toata vânzoleala de pe holuri și cu faptul că, practic, era închis, ca toți ceilalți, intr-un enorm „borcan" de oțel și sticlă. Cu toate astea, fiecare ieșire din birou, i se părea, mai mult sau mai puțin, o corvoadă. *„Suntem prea mulți oameni strânși într-un singur loc. E de mirare cum putem respira toți deodată."* Își aminti că în toata clădirea nu exista nici măcar un singur geam, tot sistemul de ventilație fiind constituit exclusiv din aer condiționat. Dar se părea ca pe unii, înghesuiala și aerul „artificial" nu-i deranja. Își aminti că fratele lui mai mic, deși se angajase doar de vreo cinci ani în companie, se simțea foarte în largul său acolo.

Ca de fiecare dată când ieşea din birou, până să ajungă la lift se întâlni şi se salută cu o mulţime de colegi şi cunoscuţi care lucrau pe acelaşi etaj. În holul lifturilor constată că temerile lui erau îndreptăţite. În dreptul fiecăruia din cele zece lifturi era câte o coadă de cel puţin câţiva oameni. Se gândi să o ia pe scări dar, totuşi, i s-a părut că ar fi fost un efort mult prea mare să coboare douăzeci de etaje pe jos, aşa că s-a aşezat cuminte la una dintre cozi, care i s-a părut mai mică. După câteva minute de aşteptare, a reuşit să prindă un loc liber într-un lift care cobora şi, după alte câteva escale la diferite etaje inferioare, uşa s-a deschis în sfârşit, în faţa lui, la etajul cincisprezece. A luat-o rapid pe culoare pentru că cele zece minute trecuseră deja. A ajuns la cafenea şi, de cum a intrat, l-a văzut pe fratele său care, aflat la o masă, fuma o ţigară având o ceaşcă de cafea în faţă. Alex s-a îndreptat spre el.

- Salut. Îmi pare rău pentru întârziere dar ştii cum sunt lifturile...

S-a aşezat la masă şi şi-a tras sufletul câteva clipe. Apoi, văzând că fratele lui fumează imperturbabil mai departe şi-a aruncat o privire pe monitorul ataşat mesei şi a tastat câteva butoane pe ecranul acestuia, ca să îşi comande un ceai. Apoi s-a uitat din nou spre fratele lui, care savura ultimele fumuri din ţigara pe cale să se stingă. Şi, într-adevăr, în secunda următoare ţigara chiar s-a stins. Fratele lui Alex, George, a strivit mucul în scrumiera electronică ataşată mesei şi, imediat, un mic orificiu automat s-a deschis şi mucul de ţigară a fost evacuat.

Un roboţel mobil pe patru roţi s-a apropiat aducând ceaiul lui Alex, adică ceaşca cu apă caldă şi un pliculeţ cu ceai alături. Acesta l-a luat de pe tăviţa suport, a apăsat pe tastatura roboţelului butonul *"comanda a fost executată, mulțumesc"* şi acesta s-a îndepărtat de îndată.

George, fratele lui Alex, a sorbit din cafeaua aflată în faţa lui şi a zâmbit satisfăcut, arătând spre o mapă cu acte aflate pe masă, lângă el.

- Ghici ce am aici ?

Alex a început să-şi prepare ceaiul şi a răspuns evaziv:

- Habar n-am. De unde vrei să ştiu ?

George s-a apropiat uşor de Alex şi i-a şoptit:

- Noul regulament de organizare bursieră.

Alex a tresărit.

- Ăla care o să intre în dezbatere publică din semestrul următor ?

George a aprobat din cap.

- E top secret, deocamdată.

- De unde-l ai ?

George i-a făcut semn cu ochii în sus.

- Chiar de la vicepreşedinte.

Alex s-a încruntat.

- Dar cum l-ai obţinut ?

George a mai sorbit un pic de cafea.

- Mi l-a dat cu titlu strict confidenţial, ca să-i fac o evaluare privind impactul lui asupra pieţei secundare.

- Aha.

George a scos un set de documente din mapă şi i le-a întins lui Alex.

- Ţi-am făcut şi ţie o copie. Dar, nu uita, este mai mult decât un secret de stat, da ? Absolut nimeni nu trebuie să-l vadă, ai înțeles ?

Alex a râs amuzat:

- Noroc că suntem fraţi, că, altfel, m-ai pune să jur, nu ?

George a sorbit ultima gură de cafea.

- Dacă nu erai fratele meu îl vedeai abia peste şase luni când apărea pe site-ul Guvernului pentru comentarii.

- Aha.

George şi-a luat mapa şi s-a ridicat.

- Hai că trebuie să plec. Salutare şi spor la toate !

- Toate bune şi baftă !

După ce George plecă, Alex şi-a băut în liniște ceaiul şi apoi a urcat înapoi în biroul lui. A oscilat câteva clipe, gândindu-se dacă să se uite sau nu pe proiectul de regulament pe care tocmai îl primise şi, în cele din urmă, se hotărî să îl citească în liniște, acasă. S-a apucat de treabă şi cele câteva ore care mai rămăseseră până la sfârşitul programului au trecut pe nesimţite.

*

La ora cinci şi-a închis biroul şi a plecat spre casă unde, odată ajuns, a făcut un duş, a luat cina împreună cu soţia şi cu fiica lor de paisprezece ani și apoi s-a aşezat comod în faţa televizorului ca să vadă unul din filmele lui preferate. Când filmul s-a terminat, pe la miezul nopţii, a observat că soţia şi fiica lui se culcaseră deja. Se gândea că ar fi fost bine să se bage şi el în pat, când şi-a adus aminte de documentul aflat în geantă. Cum nu îi era încă foarte somn se hotărât să îşi arunce o privire pe noile reguli bursiere pe care le pregătea Guvernul, aşa că, în loc să se ducă în dormitor, o luă spre biroul lui, unde îşi lăsase geanta.

A luat mapa pe care i-o dăduse fratele lui, s-a aşezat comod pe fotoliul său rotativ, a deschis documentul format din coli A4 tipărite pe o singura parte, nelegate în nici un fel, și a început să citească în liniște. De jur împrejur era o liniște desăvârșită. Zâmbi. Acela era mediul lui preferat de lucru.

După câteva minute, când deja parcursese câteva pagini, analizând cu atenție noile reguli care urmau să fie introduse, una dintre foi alunecă şi căzu pe covor. S-a aplecat să o ridice dar, luând-o de pe jos, a observat că pe spatele ei era o mâzgăleală. S-a uitat mai cu atenţie şi a constatat că era vorba de o adresă de internet destul de ciudată, formată dintr-o înşiruire aparent ilogică de zece litere. Prima lui reacţie a fost să treacă mai departe dar, faptul că, în sine, cuvântul acela nu avea nici un sens, îl făcu curios să vadă despre ce website era vorba. *"Probabil că este ceva pentru băieţei superactivi"*, s-a gândit el amuzat, luând în considerare faptul că fratele lui mai mic nu era însurat.

S-a apropiat cu scaunul de birou, a deschis calculatorul, a activat browser-ul de Internet şi a tastat, silabisind, adresa site-ului. După ce a apăsat comanda "enter", în câteva secunde, pe monitorul pc-ului a apărut un ecran alb, având pe centrul paginii două câmpuri de completat, unul sub altul. Primul, cel de deasupra, era denumit *"întrebare"* iar cel de dedesubt era denumit *"răspuns"*. Deasupra celor două câmpuri, în partea de sus a paginii web, trona o sintagmă, scrisă cu litere mari și roșii, ca un slogan: *"Întreabă şi ţi se va răspunde"*. Alex a zâmbit, gândindu-se cu ce chestii nevinovate se ocupă frati-su. A plimbat cursorul pe tot ecranul şi, cum nu a mai găsit nici un hiperlink ascuns s-a gândit să închidă pc-ul şi să se culce. Înainte de a apăsa butonul *"exit"* al browser-ului, se gândi totuşi să se joace un pic.

A reflectat timp de câteva clipe, apoi a introdus în primul câmp o întrebare simpla - *"cum mă cheamă ?"* - şi a apăsat tasta *"enter"*. Imediat, în câmpul de dedesubt a apărut răspunsul: *"Alex"*. Alex zâmbi. I se părea normal, era o şmecherie undeva. A mai tastat o întrebare: *"Câţi ani am ?"*. După ce a apăsat tasta *"enter"*, răspunsul a apărut instantaneu: *"patruzeci de ani, cinci luni și două zile"*. Alex făcu un calcul scurt. Răspunsul era corect din nou. *"Câtă precizie."*, se gândi el. Era clar că website-ul respectiv avea un program foarte bun. Brusc, i-a trecut o nouă întrebare prin cap. Nu se mai cântărise de câteva luni bune. Tastă întrebarea - *"câte kilograme am în acest moment cu hainele care sunt acum pe mine ?"* - şi apăsă butonul *"enter"*. Răspunsul a apărut instantaneu: *"95, 438 kile"*. Alex a zâmbit şi s-a ridicat de pe scaun. Acum era clar că ultimul răspuns trebuia să fi fost dat aiurea. S-a deplasat în colţul biroului unde se afla cântarul său electronic, l-a pornit şi s-a urcat deasupra lui. În câteva clipe greutatea lui apăru afişată pe ecran şi lui Alex îi dispăru zâmbetul de pe buze. Avea exact 95, 438 kile.

După câteva secunde, Alex s-a dat jos de pe cântar şi s-a întors la laptopul de pe birou. S-a apropiat încet de calculator şi a simţit cum începe să tremure uşor. Câteva secunde a privit pc-ul de la distanţă. S-a gândit să

tasteze din nou ceva dar mâna îi ezita. S-a mai gândit câteva clipe apoi a tastat o altă întrebare: *"Ce obiecte se găsesc acum în sertarul din stânga al biroului meu ?"*. Era o întrebare la care nici el nu ştia răspunsul întrucât umbla foarte rar în sertarul acela. Răspunsul a apărut instantaneu: *"Două cărţi, o agendă de telefon nouă, un nasture, două hârtii mototolite şi o ascuţitoare."* Alex a deschis sertarul şi a verificat conţinutul. Toate obiectele indicate în răspuns erau acolo şi nimic altceva în plus. Alex a rămas un timp nemişcat în faţa monitorului. Tremura din tot corpul. S-a aşezat pe fotoliul rotativ din faţa biroului şi a încercat să se liniştească.

După două-trei minute a întins mâna din nou şi a tastat o nouă întrebare: *"Care este cea mai mare ilegalitate pe care am făcut-o vreodată ?"* Apăsă *"enter"* şi răspunsul apăru, din nou, instantaneu: *"Ai cumpărat şi ai vândut o sută de grame de cocaină când aveai douăzeci şi unu de ani"*. Alex a simţit cum ochii i se împăienjenesc uşor. A întins din nou mâna şi a tastat o nouă întrebare: *"Ce îmi doream ieri cel mai mult ?"* Răspunsul a apărut din nou, fără întârziere: *"Îţi doreai să ai din nou douăzeci de ani şi să conduci o bandă de spărgători de bănci. Şi să-l împuşti pe dl. Ionescu, şeful tău direct"*.

Alex s-a lăsat pe spătarul fotoliului şi a privit fix monitorul din faţa lui. Toate răspunsurile se dovediseră adevărate, chiar şi cele referitoare la cele mai intime dintre gândurile lui. A rămas câteva momente nemişcat.

După un timp s-a apropiat din nou de monitor. Întinse mâna să tasteze ceva dar rămase cu ea suspendată în aer, ezitând. După câteva clipe, îşi luă totuşi inima-n dinţi şi formulă întrebarea - *"sufăr de vreo boală ascunsa ?"*. Apăsă tasta *"enter"*. Aproape că i-a fost frică să se uite pe monitor. Totuşi, după câteva clipe, şi-a aruncat o privire. Răspunsul era *"nu"*. A răsuflat uşurat. A tastat o nouă întrebare: *"nevastă-mea sau fiică-mea suferă de vreo boală ascunsă?"* Răspunsul a apărut din nou. Era tot *"nu"*. A răsuflat din nou uşurat. A întins mâna să tasteze o nouă întrebare dar a ezitat din nou o fracţiune de secundă apoi, totuşi, a formulat-o: *"nevastă-mea mă înșeală ?"* Tastă *"enter"* şi răsuflă uşurat din nou văzând răspunsul *"nu"* care apăru instantaneu pe ecran. A plusat un pic, cu o nouă întrebare: *"nevastă-mea mi-a fost credincioasă întotdeauna ?"*. Răspunsul fu pozitiv. Alex a răsuflat din nou uşurat.

Rămase câteva clipe nemișcat. Deja website-ul acela începea să-i placă. Se gândi câteva clipe apoi tasta o nouă întrebare: *"fiică-mea are vreun iubit?"* Răspunsul apăru instantaneu. Era *"nu"*. Alex a zâmbit. S-a mai gândit alte câteva clipe apoi a tastat o nouă întrebare: *"ce crede frati-miu despre mine?"*. Citi răspunsul: *"crede că este mai deştept decât tine"*. Pe Alex l-a pufnit din nou râsul şi a vorbit cu voce tare: *"Da, şi niciodată n-a făcut un secret din asta"*. Alex a început să bată cu degetele în lemnul biroului, gândindu-se ce întrebări să mai pună. După câteva clipe i-a venit o nouă idee. *"Oamenii au ajuns cu adevărat pe Lună?"* A privit răspunsul pozitiv al calculatorului şi a comentat pentru sine: *"Măi, să fie!"*. În sinea lui, Alex fusese întotdeauna convins că aselenizările din anii '60 şi '70 ai

secolului douăzeci nu fuseseră altceva decât o enormă manipulare. A întins mâna să mai tasteze o întrebare dar, în momentul acela, a auzit ţârâitul telefonului său mobil.

A tresărit şi s-a uitat la ceas. Era aproape două dimineaţa. S-a încruntat un pic, a tras geanta spre el şi a scos telefonul din ea. A privit display-ul şi a văzut că cel care îl suna era chiar George. A apăsat tasta de răspuns şi imediat văzu faţa un pic agitată a fratelui său apărând pe ecran.

- Ce faci, nu dormi la ora asta ?

Alex zâmbi.

- Nu. Dar tu ?

- Nici eu.

George a tăcut câteva clipe, apoi l-a întrebat din nou:

- Şi ce faci ?

- Mai nimic, m-am uitat un pic pe hârtiile pe care mi le-ai dat şi acum mă distrez...

- Serios ? Şi cum te distrezi ?

- Uite, mă distrez cu ceva ce am găsit scris pe spatele uneia dintre ele...

Preț de câteva clipe, George nu a scos nici un cuvânt. Apoi a zis:

- Deci ai intrat pe site ?

- Păi am intrat.

George a ezitat din nou.

- Şi cum ţi se pare ?

Alex se gândi câteva momente, apoi răspunse:

- Cum mi se pare...? Tare, normal, cum altfel ar putea să mi se pară ? Foarte, foarte tare !

George a tăcut din nou câteva clipe apoi reluă:

- Am să te rog ceva...

- Da, te ascult.

- Te rog să nu vorbeşti cu nimeni, dar cu absolut nimeni, despre existenţa acestui site...Ai înţeles ?

Alex răspunse:

- Bine.

- Ai încredere deplină în mine, da ?

Alex tăcut o secundă și apoi zise:

- Am, normal, cum naiba să n-am ?

- Bine, atunci fă cum îţi spun. Nu mai sta acum pe site-ul ăla. Închide imediat pc-ul şi culcă-te... Mâine, până ne vedem, pentru nici un motiv nu mai intra pe acel site. Apoi, când termini programul vino la cafeneaua de vis-à-vis de building-ul în care lucrăm. Te aştept acolo la cinci şi zece fix...Este OK ?

Alex a tăcut câteva clipe apoi a răspuns un pic nervos:

- OK, bine, am înţeles.

- A, şi încă ceva...

- Ce mai e ?

- Hârtia pe care este scrisă adresa site-ului, mai bine i-ai da foc exact acum.

- De ce să-i dau foc ?

- Pentru ca adresa site-ului să nu mai ajungă accidental la altcineva.

Alex a ezitat câteva momente, apoi a zis:

- Bine, am s-o distrug, dacă insişti.

- Insist.

- OK, atunci.

George concluzionă:

- Bine, atunci ne vedem şi discutăm mâine.

- Da, aşa cum am stabilit.

- Noapte bună.

- OK, somn uşor.

Alex a închis telefonul şi a rămas pe gânduri. Toată întâmplarea i se părea foarte ciudată. A privit din nou spre monitorul deschis, aflat în faţa lui, şi a simţit tentaţia să mai formuleze o întrebare dar îşi aminti ce îi promisese fratelui său şi se hotărî să se ţină de cuvânt. A închis browser-ul de Internet, a ars hârtia pe care era trecută adresa website-ului şi apoi s-a dus la culcare. În ciuda tuturor celor care se întâmplaseră în ultimele ore, sau poate tocmai datorită oboselii cauzate de aceste întâmplări, a adormit aproape instantaneu.

*

A doua zi, la serviciu, totul a decurs absolut normal, ca în cea mai obişnuită zi de lucru. La ora cinci fix, Alex şi-a închis calculatorul şi s-a grăbit spre locul unde trebuia să se întâlnească cu George. Datorită aglomeraţiei de pe holuri şi de la lifturi, a ajuns din nou la întâlnire cu câteva minute întârziere. Fratele său era deja în cafenea şi stătea aşezat la o masă. Când l-a văzut intrând, i-a făcu semn cu mâna. Părea uşor nervos. Alex s-a îndreptat spre el, a ajuns la masă şi s-a aşezat.

- Salut, iar ai fost mai punctual ca mine.

George a zâmbit.

- Da, e normal, eu am coborât doar de la etajul douăzeci. Comandăm ceva ?

-Da, hai să bem câte o bere rece, că s-a terminat ziua de lucru. Una foarte slab alcoolizată, că suntem amândoi cu maşina.

George a început să butoneze tastatura aflată pe masă, lângă ei, şi, după câteva clipe, o ospătăriţă tânără şi simpatică le aduse câte o bere pentru fiecare dintre ei şi le-o turnă în pahare. Cei doi fraţi au ciocnit apoi George a deschis discuţia:

- Ei, cum a fost ziua de azi ?

Alex a zâmbit:

- Mai bună decât mă aşteptam.

- Cum aşa ?

- Păi am crezut că o să apară un killer trimis de tine să-mi facă felul.

George a zâmbit şi el.

- Ai respectat tot ce am discutat aseară ?

Alex a aprobat din cap.

- Ad literam, cum am stabilit.

- Deci în mod sigur nimeni n-a mai aflat de adresa acelui site ?

- Nu, fii liniştit. Poţi să mă omori, că n-o să ştie nimeni de ce ai făcut-o.

George a părut că începe să se mai liniştească.

- OK, atunci e bine.

A mai luat o gură de bere. Alex îl urmărea cu atenţie.

- Şi, acum, îmi spui şi mie ce-i cu toată agitaţia asta ?

George şi-a privit fratele în ochi.

- Agitaţia se datorează faptului că tu ai intrat în mod accidental în posesia unei informaţii care nu-ţi era destinată...

- Aha. Care nu-mi era destinată dar de existenţa căreia tu ştiai deja, nu ?

- Da.

- Demult ?

George a ezitat o clipă apoi a spus:

- De vreo doi ani.

Alex a tresărit.

- George, ce o să aflu eu acum despre tine ?

George zâmbi.

- Nu lucruri atât de ciudate pe cât te aştepţi tu acum dar, în orice caz, mai ciudate decât te-ai fi aşteptat până ieri.

- Aha...Păi atunci ascult...

George mai lua o gură de bere. Alex îşi aduse aminte de ceva şi îl întrebă:

- Scrisul ăla de pe spatele foii, cu adresa site-ului, nu era al tău, parcă, nu ?

George a aprobat din cap.

- Nu, nu era al meu, era al vicepreşedintelui...

Alex a tresărit.

- A, deci ştie şi el de site-ul ăsta ?

George a aprobat din nou dând din cap.

- Da.

- Şi mai ştie multă lume ?

George a ezitat câteva secunde apoi a răspuns:

- Păi suntem vreo cinci, tu o să fii al șaselea...

Alex s-a încruntat.

- Al șaselea din ce..? Sunteți cumva o organizaţie secretă ?

- Al șaselea din grupul nostru... Nu suntem o organizaţie, ci un grup de oameni care cunoaştem de existenţa acestui site şi care ne-am angajat unii faţă de alţii să nu divulgăm acest lucru, nimănui, sub nici un motiv, niciodată...

- Aha.

Alex s-a simţit un pic mâhnit că fratele lui nu-i spusese mai demult de toate lucrurile astea dar s-a abţinut să comenteze.

- Şi de ce nu doriţi să divulgaţi nimănui acest secret ?

George păru ca se gândește, apoi spuse:

- Ca să nu se aleagă praful de tot..

Alex s-a încruntat.

- De ce anume să nu se aleagă praful ?

- De noi, de lumea noastră, de tot...

- Cum adică, nu înţeleg ?

George a tăcut din nou câteva clipe, apoi a zis:

- Tu cât de mult te-ai jucat pe site aseară?

- Nu ştiu, vreo jumătate de oră, până când ai sunat tu....

- Şi ce ai înţeles din ce-ai văzut acolo ?

Alex a tăcut o secundă.

- Ce să înţeleg ? E un site ciudat care pare a avea răspunsuri pentru orice întrebare...

George a precizat apăsat:

- Pentru absolut orice întrebare... Cu trei excepții, însă ...

Alex a tresărit.

- A, deci exista și excepții...

- Da, exista trei excepții... Una dintre ele se refera la întrebări privind viitorul... Site-ul nu răspunde la nici o întrebare privind viitorul... În rest, cu excepţia a altor două întrebări, despre care o să-ți povestesc mai încolo, îţi răspunde la orice întrebare ţi-ar trece vreodată prin minte, de la întrebări privind numărul galaxiilor din spaţiul cosmic, până la întrebări privind ce gândeşte vecinul despre tine...Nu ţi se pare îngrozitor ?

Alex a tăcut un timp şi apoi a spus:

- Poate că ar fi un lucru bun să afle toată lumea de el. Nu ar mai exista nici un mister, nici o minciună...

George răspunse sec.

- Întrebarea este dacă ar mai exista vreo lume după ce s-ar afla de existenţa lui...

Alex s-a încruntat din nou.

- Dar de ce eşti atât de pesimist ? De ce să nu mai existe lumea ?

- Alex, întreaga societate este clădită pe miliarde de miliarde de minciuni, mici sau mari. Eu cred că dacă oamenii n-ar mai avea posibilitatea să spună o mulțime de mici minciuni zilnice, ar izbucni imediat un măcel total din care nu ar scăpa absolut nimeni...

Alex a reflectat câteva clipe, apoi zise:

- Da, ar fi posibil.

Cei doi au tăcut un timp, apoi George a spus:

- Mâine, o sa te prezint celorlalți. Am vorbit cu ei deja, le-am explicat situaţia şi au înţeles... Oricum, vicele deja te cunoaște... Va trebui sa faci un angajament...

Alex s-a încruntat:

- Ce angajament ?

- Nu mare lucru. Îţi asumi doar obligaţia de a nu divulga nimănui existenţa site-ului, a grupului nostru şi a activităţilor lui...

- Şi dacă eu nu vreau să fac acest angajament ?

George a tresărit. Alex continuă:

- Ce mi se poate întâmpla dacă refuz ?

George se gândi câteva momente apoi spuse:

- Nu ştiu, nu m-am gândit. Nu a existat până acum o asemenea situaţie. Toţi cinci, care suntem în grup, ne-am adus unii pe alții. Fiecare a intrat de bună-voie în povestea asta, ştiind la început doar că urmează să afle ceva ce nu trebuie divulgat mai departe.

- Şi regulile voastre ce spun pentru situaţia în care cineva ia întâmplător la cunoştinţă de acest secret şi nu vrea să îşi asume angajamentul de confidenţialitate ?

- Nu avem nici un fel de reguli pentru asemenea situaţii...Asemenea situaţii nu trebuie să se întâmple...

- Şi uite că totuşi s-a întâmplat...Ce faceţi acum ?

- Acum tu o să intri în grupul nostru și cu asta basta !

Aproape ca ridicase tonul. Alex se încrunta și își privi fratele fix în ochi.

- George, de ce nu mi-ai spus niciodată pana acum de acest site și de acest grup din care faci parte ?

George lăsă privirea în jos și nu spuse nimic.

După câteva clipe, Alex întrebă din nou:

- Şi vicepreşedintele de ce a scris adresa site-ului pe foaia aia ? Dacă e un secret aşa de mare, de ce nu ţineţi minte adresa, fără să fie nevoie să o mai scrieţi pe ceva ?

George răspunse:

- A fost un accident. Vicele a vrut să facă o anagramă din numele site-ului, a scris numele pe hârtie, apoi a sunat un telefon, s-a luat cu altă treabă şi a uitat ce-şi propusese. Mai târziu mi-a dat mie hârtiile iar eu am făcut o copie şi ţi-am dat-o ţie, neştiind ce a scris el pe spatele unei foi. Abia azi-noapte am văzut şi te-am sunat imediat, dar era prea târziu.

Alex a tăcut din nou câteva momente şi apoi a concluzionat:

- Mda.

O vreme nici unul din cei doi frați nu a mai scos nici un cuvânt. Apoi Alex lua din nou o gură de bere și continuă seria de întrebări:

- Şi de ce a vrut vicele să facă o anagramă din numele site-ului?

- O să discutăm asta mâine, după ce te prezint și celorlalți.

- Aha... Şi cel care a iniţiat grupul cine e ?

- Vicele.

- Și cum de a aflat de existenţa site-ului ?

- El ne-a povestit că a găsit site-ul absolut întâmplător, jucându-se cu combinaţii de litere, încercând să inventeze denumiri ciudate. A fost uluit de ce a descoperit şi şi-a dat seama ce consecinţe ar putea produce popularizarea acestui site. Iniţial a încercat să nu mai spună nimănui de descoperirea lui dar se pare că n-a rezistat presiunii psihice de a fi singurul deţinător al acestui secret. Aşa s-a hotărât să împartă acest secret cu câțiva oameni pe care el i-a considerat apți pentru a-l cunoaște...

Alex se încrunta.

- Cum adică apți ?

- Adică cu nervii foarte, foarte tari... Mi-a povestit că, în ciuda precauției maxime, a existat un caz nefericit înainte ca eu să fiu cooptat în grup...

- Cum adică ?

- Al treilea membru al grupului s-a sinucis.

- De ce ?

- Se pare că nu a rezistat la ceea ce a aflat de pe site referitor la familia sa, la părinţii lui...De aceea am şi insistat aseară să nu mai stai singur pe site, deși ştiam că tu şi familia ta sunteţi în regulă din toate punctele de vedere şi chiar povestea familiei noastre este foarte ok. Dar nu puteam

ştii ce curiozităţi ai tu şi ce lucruri neplăcute, care să te tulbure, ai fi putut afla de pe site.

Cei doi au tăcut o bucată de vreme, apoi Alex a întrebat:

- Şi, atunci, cum facem ?

George a tresărit și a răsuflat uşurat:

- A, da, ...mâine seară, după program, mergem să ne întâlnim cu ceilalţi patru...

*

După ce s-a despărţit de fratele său, Alex şi-a petrecut seara relaxat, cu familia, fără să se mai gândească la toată situaţia în care se trezise implicat fără voia lui. Gândul de a mai intra pe website-ul respectiv îi dădu târcoale de câteva ori dar renunță. Se gândi că are tot timpul din lume să facă acest lucru în zilele, lunile și anii care urmau.

A doua zi, după prânz, în timp ce era în biroul său de la etajul 35 al clădirii, primi un telefon de la George care îl convoca pentru ora cinci şi jumătate. Alex nu a mai pus nici un fel de întrebări suplimentare. Deşi era uşor dezamăgit de faptul că fratele lui nu îi spusese mai demult despre existenţa acelui website, încrederea în bunele intenţii ale acestuia era deplină, aşa că hotărâse să se lase pe mâna lui.

La sfârşitul programului, şi-a închis calculatorul cu câteva minute mai devreme şi s-a grăbit spre locul de întâlnire, o stradă aflată la câteva sute de metri depărtare de clădirea în care cei doi lucrau. Ajungând acolo, s-a uitat la ceas. Era exact ora cinci şi jumătate şi George nu se vedea nicăieri. S-a uitat de jur împrejur un pic intrigat când a auzit un uşor claxon în spatele lui. S-a întors şi a recunoscut maşina fratelui său. Acesta i-a făcut semn să se urce. Alex a intrat în maşină. George a râs:

- Salut. Azi ai fost punctual ca un neamţ.

Alex a zâmbit.

- Măcar azi, nu ? Presupun că va fi o zi specială în existenţa mea, nu-i aşa?

George a zâmbit şi el. Maşina a demarat și a început să se strecoare prin traficul aglomerat din oraş. După aproximativ douăzeci de minute, se opriră în faţa unei vile aflate într-unul din cartierele selecte ale oraşului. George a oprit motorul şi a spus:

- Am ajuns. Să nu ai absolut nici un fel de teamă. Lasă-te condus de mine. O să vezi că nu este nimeni fioros înăuntru.

Alex a bombănit:

- Parcă aş mai avea de ales acum...

Cei doi fraţi coborâră din maşină şi urcară treptele care duceau spre uşă. George a sunat la uşă şi, după câteva clipe, un bărbat slab și înalt, le-a deschis, i-a invitat zâmbind înăuntru şi i-a condus politicos într-o sufragerie unde se aflau ceilalţi membri ai grupului. Alex a constatat cu surprindere că, împotriva tuturor supoziţiilor pe care le făcuse, nici unul dintre cei prezenţi nu semăna cu o persoană care ar cunoaşte un secret bine ascuns. Erau, împreună cu vicele, patru oameni absolut banali. În afară de vicepreşedintele companiei lor, Alex nu mai cunoştea pe nici unul dintre ei, aşa că George făcu prezentările. Apoi, toţi șase se aşezară în jurul unei mese masive de lemn, rotunde şi începură să discute.

Timp de două ore, vicele ii povesti lui Alex toată istoria grupului şi care erau regulile pe care orice membru trebuia să le respecte. În cele din urmă, mai mult amuzat de caracterul oarecum misterios al situaţiei în care se afla, Alex ş-a luat angajamentul de a respecta confidenţialitatea celor aflate, de a nu folosi resursele website-ului în scop egoist, de a nu se lăsa niciodată copleșit de ceea ce ar putea afla prin utilizarea acestuia şi de a contribui, după puterile lui, la activităţile grupului. După ce a făcut şi această ultimă promisiune a tresărit şi a întrebat:

- Dar, de fapt, în ce constă activitatea grupului ?

Vicele, iniţiatorul grupului, i-a răspuns printr-o întrebare.

- Ţi-a spus George că există doar două întrebări la care site-ul nu răspunde ?

Alex a aprobat din cap şi Vicele a continuat:

- Prima întrebare la care câmpul de răspuns a rămas gol, indiferent cum am formulat-o, se referă la originea lui. După ce ne-am dat seama că nu este posibil să determinăm prin mijloace tehnologice pe ce server s-ar putea afla, evident că l-am întrebat chiar pe el, pe Site, care este sursa lui dar Site-ul nu ne-a oferit nici un fel de răspuns.

Alex îl urmărea cu atenţie.

- Deci, înțeleg ca nu putem determina in nici un fel de unde vin toate răspunsurile pe care le primim atunci când interogam site-ul...

Vicele aproba:

- Exact.

Alex se gândi câteva clipe apoi întrebă:

- Dar ceva bănuieli cu privire la sursa lor am putea avea ?

Vicele ridică din umeri iar unul din ceilalți patru membrii ai grupului zâmbi și zise:

- Dar cine ar putea știi...

Alex zâmbi și el dar nu mai spuse nimic.

Vicele luă un laptop de pe un raft şi îl împinse spre Alex.

- În ceea ce priveşte a doua întrebare, te rog să foloseşti acest laptop. Intră pe site.

Alex a tras laptopul spre el, a activat browser-ul de Internet şi a accesat site-ul.

- Gata, am intrat.

- Te rog să introduci următoarea întrebare: *"există un site care răspunde la întrebări privind viitorul?"*

Alex tresări, amintindu-și ce discutase cu fratele său cu o zi în urmă, tastă întrebarea şi apoi apăsa tasta *"enter"*. Răspunsul apăru imediat. Era *"da"*. Alex tresări. Vicele îi văzu reacţia şi continuă:

- Acum, te rog să introduci o nouă întrebare: *"Care este adresa site-ului care răspunde la întrebările privind viitorul?"*

Alex a tastat întrebarea şi apăsa din nou tasta *"enter"*. În căsuţa de răspuns nu apăru nici un cuvânt. Alex mai apăsă din nou tasta *"enter"* dar, din nou, nici un răspuns nu apăru. Alex a înţeles şi s-a lăsat uşor pe spate, pe spătarul scaunului.

Vicele spuse:

- Asta este a doua întrebare la care site-ul nu dă răspuns şi la ea se referă activitățile grupului nostru.

Alex deja intuise ceva.

- Deci grupul caută răspuns la această întrebare ?

Vicele a aprobat din cap.

- Da.

Alex a tăcut câteva secunde şi apoi a întrebat:

- Şi cum faceţi această căutare ?

- În singura modalitate posibilă: încercând toate variantele care pot exista. Hai să-ţi arăt.

Vicele s-a ridicat de la masă şi Alex l-a urmat. Cei doi au ieşit din cameră, au coborât pe nişte scări interioare şi au ajuns într-o pivniţă. Vicele a aprins lumina. Subsolul era o încăpere mare, cu pereţii căptuşiţi cu materiale izolante, luminata de o mulţime de neoane şi plină ochi de servere care funcţionau. Vicele a privit spre Alex şi l-a întrebat:

- Bănuieşti ce se petrece aici ?

Alex a tăcut câteva clipe apoi a zis:

- Computing ?

Vicele a zâmbit:

- Da, şi mai precis dacă vrei, grid-computing, computing în reţea...Astea sunt echipamentele pe care noi, cei cinci, am reuşit să le cumpărăm până în prezent utilizându-ne resursele de care dispune fiecare. În afară de asta, fiecare din noi îşi pune la dispoziţie pc-ul propriu atunci când nu lucrează pe el astfel că, reţeaua este constituită din ceea ce vezi aici plus calculatoarele personale ale fiecăruia...

Alex a făcut câţiva paşi printre servere.

- Deci, dacă înţeleg bine, utilizând aceste computere încercați toate combinaţiile de litere care pot exista...

Vicele zâmbi.

- Exact, noi am creat un soft care rulează pe aceste servere şi care asta face: combină toate literele existente în toate variantele posibile şi, în acelaşi timp, verifică fiecare combinaţie imediat ce este generată.

Alex a tăcut câteva secunde, apoi a zis:

- Parcă am fi în căutarea unei formule magice...

Vicele a zâmbit şi i-a răspuns:

- Într-un fel chiar asta e, căutăm o formulă magică care ne va ajuta să aflăm ce ne rezervă viitorul...

Vicele a stins lumina şi cei doi au ieşit din subsol. Au urcat la parter şi s-au reîntors în sufragerie.

Cei șase membri ai grupului au mai rămas un timp de vorbă, apoi, rând pe rând, au început să plece. Alex şi George s-au ridicat şi ei. Vicele i-a condus până la uşă. În prag, lui Alex i-a trecut prin minte o ultimă întrebare. S-a întors din nou spre gazda.

- Şi dacă, să zicem, mâine sau poimâine vom descoperi adresa site-ului care răspunde la întrebările privind viitorul, ce vom face mai departe ?

Acesta a ridicat din umeri şi a zâmbit.

- Habar n-am. O să vedem atunci.